

dročja ledu, in ves padajoči led se usmerja z vzhodne stene vzdolž velikega sistema zajed. Naprej sva mislila, da je bil Egger na tej točki, ko se mu je zalomilo, saj so bile vponke, vrv in oprema pritrjene v klinih v celotnem raztežaju. Malo je manjkalo, da me ni odneslo, in komaj se mi je uspelo skriti pod previsom.«⁴¹ Kot dodaja Burke, bi bila nesreča na tej lokaciji najboljša razlaga, zakaj je Maestrijeva skupina pustila raztežaj, ki vodi do depoja, popolnoma opremljen.

Maestri je bil prizadet zaradi dvomov, ki so se širili glede njegovih trditev, in se je leta 1970 vrnil na Cerro Torre.²⁴ Kot že omenjeno, je osvajal jugovzhodni greben z 90 kg težkim zračnim kompresorjem in je dosegel točko 35 m pod vrhom, potem pa je, še vedno na navpični steni, odstopil. Izjavil je, da snežna goba nad njo ni del gore in da jo bo »v naslednjih dneh odpihnilo«. Količina opreme in slog plezanja pri tem poskusu sprožata nadaljnje dvome o njegovih trditvah iz leta 1959. Razlika med obema »vzponoma« je tako izrazita, da je zares opaziti protislovje.

Če upoštevamo vse te dejavnike, sta opisa Maestrija in Fave o tem, kar naj bi se zgodilo leta 1959, popolnoma nezanesljiva. Vse, kar lahko razumen človek sklepa, je, da je Maestri z ekipo plezal v vzhodni steni in dosegel točko v višini 300 m v bližini trikotne snežne zaplate. Poročila o nadaljnjem napredovanju pa so tako netočna, nasprotujoča si in v nasprotju z drugimi dejstvi, da jih ni mogoče upoštevati.

Dokazi so me prepričali, da so bili Italijani Daniele Chiappa, Mario Conti, Casimiro Ferrari in Pino Negri prvi, ki so stali na vrhu Cerro Torreja, ko so 13. januarja 1974 končali vzpon po zahodni steni. Zgodovina bo temu vzponu dala mesto, ki si ga zasluži.

Op. ur.

Linija domnevne Maestrijeve smeri je bila medtem že preplezana. Smer Arca de los Vientos (1200 m, ABO) so leta 2005 preplezali Alessandro Beltrami, Rolando Garibotti in Ermanno Salvaterra. Vzpon je bil nominiran za prestižno nagrado Zlati cepin.

Gazele iz meglene jutra

Jutro

Megleno jutro mi razgled zastira,
zaman pogled skozi okno se upira
in išče luč, obzór, neba modrino.
Noben še žarek mège ne predira,
a misel moja si napravi lino,
nemir srca jo žene, da odstira
s podob skrivnostnih štenasto sivino.
Ne misel ne srce se ne ozira
na belo morje, ki duši dolino,
in v želji kvišku nič me ne ovira.

Dan

Nad mēglo misel neugnana splava,
ne stráši mrak, ne stráši je daljava,
ko želja dviga jo v višave sinje,
kjer se razliva jutranja bleščava.
Po poti zasneženi me stopinje
nesó tja gor, premočna je skušnjava.
Pod snegom se šibijo bori, brinje,
nad mano riše ljuba se postava.
Gradovi spet kozolci so, grofinje
postavne smreke. Res podoba prava?

Večer

Ko sence se podaljšajo in ptice
potihnejo, zložijo perutnice,
stopiti moram znova v gaz ledeno,
vso sinjo od svetlobe, ki vodnice
jo – zvezde blede – sipljejo čez steno,
čez steno moje gore. Čas resnice.
Vrniti se je treba tja v megleno
dolino, polresnično, kjer tančice
se spet gosté; kozolce mi v zameno
v gradove sanjske čarajo meglice.

Mojca Luštrek